

дъхъ на една младостъ, която бие криле.
Тръпки го побиха: сжщата! Прилича на майка
си, сякашъ две капки...

— Велчо...

Доцѣ му се да ѝ разправи, тукъ на са-
мото мѣсто.

— Слушай, чедо, азъ съмъ превалилъ
хълма. Майка ти замина отколе. Тя не ти
ли е разправяла нѣкога за мене?

— Не е, чичо.

Не е ли? И хубаво е сторила. Тѣй де,
майка ти, тя винаги е мълчала. И тогава пакъ
мълчеше. Що води изтекоха, какви едри ка-
мъни търкулнаха, а нея нощъ я помня тѣй
хубаво, сякашъ снощи е станало.

— Кое?

— Онуј. Ей на тая сжщата чешма. Да
я запомнишъ. Млада си, може пакъ да ми-
нешъ донѣкога. Тукъ азъ изгубихъ всичко.
Подъ тая остарѣла върба. Хей, вижъ я, какъ
е пречупила кръстъ. И годинитѣ си забра-
вила. А тогава бѣше млада, клончетата ѝ бѣха
прѣхкави. Пѣха. Наоколо Бѣленското поле
изгаряше отъ жълтъ класъ. Все ми се струва,
че тогава класоветѣ бѣха по-голѣми и стри-
ешъ ли въ шѣпа единъ класъ — зърното му
едро като лешникъ. По синуритѣ като гроз-
дове тежаха черни кжпини. Бери, колкото
щѣшъ!

Помълча.